

KAPUÁLLÍTÓ

Vaskos zsábénak, írásos keretnek
karjaim feszítem, lábam vetem meg
— úgy karolok, ahogy bírok,
A homlokomat fészeknek adtam:
lakjanak galambok abban,
erős két vállamról röptetem.

Orcáimra tulipánt írnak,
jó-míves vésővel alakítanak
— búban is huncut szemekkel.

Én fa voltam, Nagyerdő fája,
zöld csendben nesztelen várva
— kapu-sorsom rég sajdítom.
És egyszerre ős-nehéz ütemre

fűrész ölelt meg, sirt a penge
— így tanultam meg beszélni...
Aki kiszemelt és kidöntött,
szívvel faragja meg a rönköt
— százezer fésze csókol engem,
előjük fekszem és hallgatok:
Nap gyúl ki rajtam, csillagok,
tündökölni, hunyni, szólni —
mert én marasztom az elmenőt,
vigyázom nagyon a megjövőt.
Nyárra ősz, tél hull az őszre...

„Áldás a bejövőre, béke a kimenőre.”

Kolozsvár

MIKOLA ANIKÓ

A HUSZADIK SZÁZADI KÖLTŐ FOHÁSA

Uram
Válts meg
a kései haláltól

A mozdulatlan
csendes korhadástól

Oldódó szavak
enyhületétől

A megszállottak
jelszavaitól

Ünnepek esömörétől

Zárt ajtók előtti
várakozástól

A gátlástalanoktól

Pozsony

NÉMETH ISTVÁN

HÓ, HÚS, IRGALOM...

Hó, hús, irgalom!
Ne fogj ollót, ne nézz a szemembe!
Vigyázz a kezedre — ne érjen testemhez!
Vigyázz a hajadra — ne érjen hozzá
a kezem!

Tűz, vér, só, irgalom:
Vak lárma a falon.
Szűzmária elment,
gyereke sír a jászolon.

Hó, hús, irgalom. Cipőt végy,
kabátot, kalapot, kalapot
a gömbölyű fejedre.

Hó, hús, irgalom!
itt a tenyerem,
eladom.

Hó, hús, irgalom!
Vér, só, hatalom!
Egy lapáttal.
Egy lapáttal.

Pozsony